

Frans van Deijl
Bountymeisje

Roman

MEULENHOF

Ik zag haar terug, negentien jaar te laat.

Dat had ik Melanie meteen moeten zeggen, nadat we elkaar aan het einde van een lange strenge winter stomtoevallig waren tegengekomen op een verkiezingsbijeenkomst in de Vrije Universiteit. Het was te laat, de kansen waren verkeken. Negentien jaar van ons leven hadden we weggegooid, verspild. De tijd had een hap uit ons genomen.

Maar ik hield mijn mond en mijn hart bonkte in mijn keel. Op mijn borstkas zat een olifant en ik schutterde als een jongen.

Ontelbare keren had ik me het weerzien voorgesteld en nagespeeld. Soms, in de file of tijdens lange treinreizen, voerde ik in gedachten hele dialogen met een redactrice van zo'n succesvol televisieprogramma dat oude liefdes probeert te herenigen, en dan zei ik stoer dat ik geen enkele belangstelling had om Melanie terug te zien en dat ze dat haar zo letterlijk mochten vertellen.

Nog jaren na onze voortijdig afgebroken relatie was ik

boos, en niet zozeer omdat zij mij met haar afwijzing had gekrenkt of iets dergelijks, maar omdat ze het niet had aangedurfd die sukkel met wie ze toen was aan de kant te zetten en met mij door te gaan. Ik ben er altijd van overtuigd geweest dat zij net zo gek was op mij als ik op haar, en dat we uitstekend bij elkaar pasten.

Melanie leek kleiner, en anders dan tijdens onze kennismaking in de zomer van 1993 droeg ze haar zwarte kroeshaar nu lang. Haar ogen waren nog steeds amandelvormig en donker en keken dwars door me heen. Ik durfde haar verder niet goed te bekijken. Haar schoonheid kon me altijd al onzeker maken, en vaak vroeg ik mij af hoe zo'n exotisch stuk nou kon vallen op zo'n kaaskop als ik.

'Wat doe jij hier?' vroeg ze, en ik vertelde dat ik naar deze bijeenkomst was gekomen om er verslag van te doen voor het tijdschrift waarvoor ik als verslaggever werk.

'Nog steeds het HP'tje,' vroeg ze en even gloeide ik van binnen, want kennelijk was ze nog niet vergeten hoe wij ons blad in die tijd al liefkozend noemden. En als ze zich dit nog herinnerde, moest er meer zijn. Dan had ze me al die tussenliggende jaren misschien wel gevolgd. Internet hield weinig van mij en mijn werk verborgen.

We liepen het auditorium in, en ik maakte me lang om het lengteverschil te benadrukken; ik herinnerde me ineens dat ze dat altijd mooi vond van Nederlandse mannen: hun lengte, hun rechte rug. Haar eigen vent destijds was net iets langer dan zij, maar alleen als hij op zijn hakschoenen liep.

Melanies manier van lopen was onveranderd gebleven, merkte ik toen ze om de paar meter een beetje haar evenwicht leek te verliezen en tegen me aan viel. Toen kon ik verrukt raken van die motorische oneffenheid, en verdomd: dat gebeurde opnieuw. Ik ging nog even naast haar zitten, en een passerende jongeman was zo vriendelijk om op Melanies verzoek met haar mobiele telefoon een foto van ons te maken. Daarop liet ze foto's zien van haar kinderen, drie dochters van achttien, zestien en dertien jaar. Mooie meiden, zei ik, voornamelijk uit beleefdheid, want er was geen kans om die koppies goed te bekijken. Ik showde mijn jongens, Daan van vijftien en Ties, dertien jaar. In de zaal ontstond enig rumoer omdat het debat ieder moment kon beginnen. Ik kondigde aan dat ik dichterbij moest zitten om alles beter te kunnen volgen, en nam gehaast afscheid. 'Ik spreek je na afloop,' riep ze me na, en ik stak ter bevestiging een duim op.

Tijdens de anderhalf uur durende bijeenkomst keek ik geregeld om naar haar plaats, en steeds keek zij terug. Eén keer richtte ze haar telefoon op mij en drukte flitsend af. Ik dwong mezelf te luisteren naar wat er werd gezegd. Melanie deed gewoon niet mee. Ik had haar bedwongen, natuurlijk. Dat zou wat zijn, zeg, na al die tijd.

Toen het debat was afgelopen en Melanie zich naar het podium begaf om een aantal politieke kopstukken van dichtbij te bekijken, maakte ik me uit de voeten zonder dat ze het in de gaten had. Ik moest mezelf hervinden, want mijn hart ging tekeer, ik ademde met grote teugen zonder dat er lucht naar

binnen leek te komen, en ik voelde me behoorlijk licht in mijn hoofd.

Op weg naar huis kalmeerde ik, en ik besepte dat er maar heel weinig nodig was om me weer mee te laten voeren. Geen enkele verliefdheid is voorbestemd, vond ik altijd; een mens is zelf verantwoordelijk als hij Cupido z'n gang laat gaan. Maar Melanie was van een andere orde, voor haar bestonden andere of misschien wel helemaal geen wetten.

Gelukkig droomde ik die nacht niet van haar, maar de volgende dag was er e-mail van haar binnengekomen, op mijn adres dat op de HP-site staat. Daarin vroeg ze om nog eens bij te praten want, schreef ze: *Je was gisteren zo snel weg, stukkie tikken?* Ik was erg blij met haar bericht, al wist ik dat het risikant was. Nog een ontmoeting kon het oude vuur verder aanwakkeren en mijn leven in het nu in gevaar brengen. Was Melanie dat waard, kon ik dat maken tegenover Sabine, mijn vrouw, aan wie ik had verteld van het weerzien met Melanie? Sabine stelde zich groots en allerm minst jaloers op, maar ze wilde wel weten of Melanie nog even mooi was als toen. Om haar gerust te stellen, had ik gezegd dat de tijd ook Melanie niet had gespaard en dat ze verder niets bij me had losgemaakt. Het had het gewenste effect op Sabine. 'Maar,' suggereerde ze, 'moet je niet toch eens wat uitpraten? Ik zou bloednieuwsgierig zijn.'

Ik ging er niet op in, en ik beantwoordde Melanies mailtje ook niet. In plaats daarvan dook ik onder in m'n werk en besteedde extra aandacht aan Daan en Ties. Maar ik wist wel be-

ter. Ik had tijd nodig om mijn houding te bepalen, om sterker voor de dag te komen, binnenkort tijdens een nieuwe ontmoeting die onvermijdelijk was. Dan zou Melanie een andere Frits tegenover zich vinden: rustiger, evenwichtiger, rijper voor haar dan toen.

Twee dagen later had ik haar aan de telefoon. ‘Waarom beantwoord je m’n e-mail niet?’ vroeg ze lichtelijk gepikeerd en ik was te verbluft om een goed antwoord te geven. Ik geloof dat ik nog mijn excuses maakte voor mijn nalatigheid en daarop werden de agenda’s getrokken. Het ging te snel, te gemakkelijk, vond ik, en ik probeerde nogmaals verstandig te zijn. ‘Ach Melanie, zullen we het nou wel doen? Het is allemaal zo lang geleden. Wat heeft het voor zin? Laten we het verleden laten rusten. Laten we niks overhoophalen. Nu kan dat nog.’

Het bleef even stil aan de andere kant, en toen zei ze: ‘Je hebt wel gelijk... maar ik moet je wat vertellen.’

II

Man, wat was ik gek op die vrouw. Onverantwoord gek. In de loop van de jaren ben ik ervan overtuigd geraakt dat ik in die zomer verminderd toerekeningsvatbaar was. En ik kan bepaald niet zeggen dat ik op de liefdesmarkt een beginneling was die zich door de eerste de beste ervaring liet overrompelen of inpakken.

Toen ik haar op die vrijdagavond in juni ontmoette in een jazzcafé op het Thorbeckeplein, omringd door een stel wederzijdse vrienden, wist ik het meteen: die moet ik hebben. Amper had ik met haar gesproken, of ik wist al dat ik van haar een kind wilde. Noem me dwaas, maar ik dacht dat werkelijk.

Ik was vijfendertig jaar oud, sinds een paar maanden weer vrijgezel na vijf jaar verkering, en intussen hopeloos verveeld door al het gerommel met vrouwen – ik herinner me dat ik in die periode nooit over vrouwen sprak maar over *opportunities* met konten en borsten, liefst heel dikke en grote. De fraaiste exemplaren pikte ik op, ik ging met hen mee naar hun kamertjes in de stad of in de buitenwijken, om ruim voor het

ochtendgloren weer weg te wezen. Niets was erger dan samen te moeten douchen, te ontbijten of om anderszins te doen alsof het om meer ging dan mijn neus snuiten.

Soms zat er een gek tussen. Ik herinner me Marit, die mooi was maar ook ziekelijk jaloers, paranoïde en agressief. Voordat we de liefde bedreven, diende er eerst gestoeid te worden, zeg maar gerust geknukt. Pas als ik haar met alle kracht in de houdgreep hield en zij geen kant meer op kon, stelde zij zich voor me open. Maar dan kreeg ik ook wat. Ze verrichtte handelingen die op een uitgebreide ervaring duiden.

Later meende ik haar portret een keer langs te zien komen op een erotische internetpagina, maar zekerheid daarover hoefde ik niet te hebben en ik klikte snel door. Toen ik haar dumpte, bleef ze me nog wekenlang lastigvallen met dreigtelefoontjes en met een vernielpartij: ik denk tenminste dat zij het was die een hakenkruis van minstens een millimeter diep in de lak van m'n Renaultje kerfde.

Tegen die achtergrond was Melanie een geschenk uit de hemel, een wezen dat ook nog eens op alle fronten bleek te kloppen. Ze had een prachtige kop met hoge, uitstekende jukbeenderen, die nog meer accent kregen juist door haar toen korte kapsel. Haar huidskleur, het resultaat van een Nederlandse moeder en een Surinaams-Chinese vader, was niet te donker. Als ze lachte, en dat deed ze snel, werden haar ogen streepjes en zag je een gebit waarin geen tand verkeerd stond.

Melanie had ook een mooie, hoge stem en sprak lichtelijk

kakkineus Nederlands. Ze was psychologe en werkte voor een organisatie-en-adviesbureau. Ik vond het machtig dat ze ‘drs.’ voor haar naam mocht zetten. Melanie was daarnaast voor enkele uren per week stand-bystewardess bij de KLM – ook weer zoiets: niet bij een tweederangs maatschappijtje, maar bij de grootste, bij Hollands Glorie. Ze had de juiste leeftijd: vierendertig jaar, dus geestelijk volgroeid, zou je zeggen, en in een fase van het vrouwelijk leven waarin de biologische klok begon te tikken en er dus geen tijd meer te verspillen was.

Melanie had wel een vriend, die uitgerekend Frits heette, net als ik. Ze kende hem vanaf haar zeventiende en ze zaten bij elkaar in de klas. Maar hun relatie, haastte ze zich eraan toe te voegen, zat in een ‘time-out’. Uit hoe ze vervolgens over hem praatte, met onverholen walging, maakte ik op dat het einde nabij was. Ik hoefde niets anders te doen dan geduldig te blijven en te wachten tot Melanie het uitmaakte. Frits 1 zou weldra vervangen worden door Frits 2, F1 op het toetsenbord zat naast F2, de functieknop voor Zoek en Vervang. Dit kon geen toeval meer zijn.

Die avond hielden we het kort, want zij was met haar vriendinnen op weg naar een Caribische voorstelling in Paradiso. Maar ik mocht haar wel bellen, ze stond gewoon in het telefoonboek. Dat gebeurde de volgende dag, en weer een dag later spraken we af in een café bij haar in de buurt. We praatten onafgebroken, over werk, over mijn ex en over haar Frits, die

werkelijk niets goed scheen te doen; op dat moment had hij geen werk, lag hij 's ochtends tot elf uur in z'n bed en, bekende ze, 'we doen het ook niet meer'. Er was even sprake geweest van samenwonen, maar na de laatste ruzie hadden ze daarvan afgezien. De ingelaste 'time-out' was op Melanies initiatief en hij had het er erg moeilijk mee.

'Weet je wat het is, hij is met weinig tevreden,' vertelde ze op een toon waaruit ik moeilijk kon opmaken of die hatelijk of berustend was. 'In alle opzichten is hij een matig mens. Hij eet weinig, drinkt niet, rookt niet. Hij houdt van een ordelijk leven. Noem dat saai, maar hij gedijt er het beste bij. Zijn hoogtepunten zijn minder hoog dan bij andere mensen waarschijnlijk, en ze duren ook nooit lang. Maar hetzelfde geldt voor zijn dieptepunten: hij valt niet diep en het is meestal zo weer over. Het is een redelijk vlakke lijn waarmee je zijn goedstoestand in de statistiek kunt weergeven.'

Het was niet saai, het was dódelijk saai, overwoog ik te zeggen, maar er volgde iets anders: 'Heb je hem dan nooit gezegd dat je baalt van dat gelijkmatige leven? Tenminste, dat maak ik op uit je woorden. Misschien kan hij er iets aan veranderen.'

'Ja, het is niet genoeg voor mij. Hij vult me niet aan, daar komt het op neer. We zijn bij een relatietherapeut geweest en die vroeg hem precies hetzelfde. Na lang zeuren en trekken kwam er iets van een verklaring uit: hij leefde zo gelijkmatig omdat hij erg oude ouders heeft en de oudste is van een gezin met vier kinderen. Hij voelde zich vanaf zijn jongste jaren ver-